

[Sortides](#)

Sortides: Sortida a Elna

Enviada per tkettar el 02/Nov/2019 - 12:45

“Vindran altres exilis i cal restar atents. Qui salva una vida salva la humanitat”.

Elisabeth Eidenbenz

Dimarts 29 d'octubre, els alumnes de 1r de Batxillerat van visitar la Maternitat d'Elna, la platja d'Argelers i la tomba d'Antonio Machado, a Cotlliure. A l'excursió ens va acompanyar l'Assumpta Montellà, historiadora i la responsable de recollir testimonis de dones que van ser rescatades dels camps de refugiats d'Argelers i Sant Cebrià de Rosselló. El gener de 1939, en acabar la Guerra Civil, mig milió de persones van fugir de la misèria amb un únic objectiu: sobreviure. Van topar, però, amb més horror: set, fam fred, violacions i la consternació de veure com agonitzava la gent abans de morir. En realitat es tractava de camps d'extermini. El més esgarrifós de tot, deia una testimoni, era sentir els crits dels nadons afamats sense que les seves mares hi poguessin fer-hi res. Enmig d'aquesta desesperació va aparèixer l'Elisabeth Eidenbenz i, amb ella, una esclatxa de llum en la foscor. L'Elisabeth va rescatar tantes dones com va poder i, gràcies a ella, van parir dignament a la Maternitat d'Elna.

Exactament hi van néixer 597 nens i nenes, 597 vides que van donar més vida.

Aquesta sortida és molt emotiva, per això, aprofitant que trepitjàvem la sorra d'Argelers, vam retre un petit homenatge a tothom qui va patir en aquella platja. Es tracta d'un indret que, malgrat ara s'envolti de grans hotels i gent prenent el sol, no oblidarà mai els horrors viscuts. Donem les gràcies, doncs, a la Gina Dalmau i al Cesc Castaño, per interpretar amb molta sensibilitat, el *Knockin' on heaven's door*, d'en Bob Dylan i *Vinc d'un poble* de la Judit Neddermann. També agrair, de forma molt especial, el testimoni en primera persona de la Tasnim Noueir, que va haver de fugir de la seva terra, Síria, per culpa d'una guerra. Això ens recorda i ens connecta directament amb les persones que hores d'ara viuen als camps de refugiats d'Idomeni, Lesbos, Tessalònica o Xatila. També ens recorda, de forma necessària, allò que va escriure Joaquim Amat-Piniella:

“... a fer justícia de debò encara hi som a temps, encara podem creure en un món millor.”